

फिल्मीशैलीमा माईधारका सरोजको हत्या

भापा, कात्तिक १५ । फिल्मी शैलीमा भापा शिवसताक्षी १० माईधारका ३३ वर्षीय सरोज शर्माको हत्या भएको छ । ६ दिनअघि कासहित बेपत्ता पारिनु , त्यसको चार दिनपछि उनको कारलाई चारआली जंगलमा लगेर आगो लगाउनु र त्यसको दुई दिनपछि सरोजको शव बिर्इड पुलमुनि गाडिएको अबस्थामा भेटिनुलगायतका घटनाक्रमले हत्या फिल्मीशैली जस्तै सस्पेन्स देखिएको छ । सो हत्या ४-५ जनाको समूहले गरेको पक्राउ परेका आरोपितहरूले बयान दिएका छन् । पक्राउ परेका शिवसताक्षी १० माईधारका २५ वर्षीय सुनिल साह र सोही ठाउँ बस्ने राहुल साहले प्रहरीलाई त्यस्तो बयान दिएका हुन् । शिवसताक्षी -१० माईधार बस्ने सरोज शर्मा कात्तिक ९ गते आइतवार दिउँसो घरमा कोही कसैलाई नसोधी बागमति प्र.०१-०३० च ७१०४ नं. को कार लिएर घरबाट हिडेका थिए । त्यसपछि वेपत्ता भएका सरोजको कार चार दिनपछि बिहीवार विहान १०:४० बजे मेचीनगर -१३ हातेमालो सामुदायिक वनको निचाभोडा भन्ने स्थानमा चारआली-भद्रपुर सडकखण्डबाट करिब २०० मिटर पश्चिम जंगलमा जलिरहेको अवस्थामा फेला परेको थियो ।

कार आगजनी गर्ने ब्यक्तिको खोजतलास गर्ने क्रममा शुक्रवार इलाका प्रहरी कार्यालय फिर्लाफिलेबाट प्रहरी निरीक्षक सुवास केसीको कमाण्डमा खटिएको प्रहरी टोलीले सुनिल साह र राहुल साहलाई पक्राउ

गरेको थियो । इलाका प्रहरी कार्यालय फिर्लाफिलेमा राखी अनुसन्धान गर्ने क्रममा उनीहरूले सुनिल साहलगायत ४-५ जनाको समूहले सरोजको हत्या गरि हुलाकी

राजमार्गअन्तर्गत बिर्इड खोलाको पुलमुनि गाडेको बयान दिएका थिए । सोही बयानका आधारमा शनिवार बिहान ६ बजे इलाका प्रहरी कार्यालय राजगढबाट प्रहरी नायव निरीक्षक दिवस कार्कीको

. खगेन्द्रबहादुर खड्काको कमाण्डमा प्रहरी टोली खटिएर गाडिएको ठाउँबाट सरोजको शव निकालेको थियो । सम्पूर्ण कानुनी प्रक्रिया पुरा गरि मृतकको शव पोष्टमार्टमको लागि धरानस्थित बीपी कोइराला स्वास्थ्य बिज्ञान प्रतिष्ठान पठाइएको छ । यता शनिवार विहान ११ बजेतिर मृतक सरोजका आफन्त र स्थानीयले हत्यामा संलग्न सुनिल र सोही ठाउँ बस्ने बहादुर साहको माईधारस्थित घरमा ढुङ्गामुढा गरि तोडफोड गरेका छन् । सोही आक्रोशित समूहले श्याम साहको मे १ ह ७२३७ नं. को अटोमा आगजनीसमेत गरेको छ । दिउँसो स्थिति सामान्य भइसकेको थियो । इलाका प्रहरी कार्यालय फिर्लाफिलेबाट प्रहरी टोली खटिएर स्थितिलाई नियन्त्रणमा लिई तोडफोडमा संलग्नलाई तितरबितर बनाएको र हालको अवस्था सामान्य रहेको प्रहरीले जनाएको छ । उक्त स्थानमा इलाका प्रहरी कार्यालय फिर्लाफिलेबाट प्रहरी निरीक्षक सुवास केसीको कमाण्डमा ५६ जना,सशस्त्र बेस क्याम्प शनिश्चरेबाट सशस्त्र प्रहरी नायव निरीक्षक अशोक खरेलको कमाण्डमा ११ जना प्रहरी टोली खटिएको थियो ।

(फोटो फिचर पृष्ठ ३ मा)

चन्द्रगढी वनमा ८ जना अध्यक्षका उम्मेदवार

चन्द्रगढी(प्रस) । चन्द्रगढी सामुदायिक वन समूहको आसन्न निर्वाचनका लागि ८ जनाले अध्यक्ष पदका लागि उम्मेदवारी दिएका छन् । यही कात्तिक २२ गते हुने निर्वाचनका लागि प्रमुख राजनीतिक

धिमिरे, नेकपा एमालेको समर्थनमा अनुज खतिवडा, राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टीको समर्थनमा चुडामणि मैनाली, नेकपा एकीकृत समाजवादीबाट हिराप्रसाद पोखरेल, जेनजी युवाहरूको समर्थनमा राजु बराल, स्वतन्त्र रूपमा रमेश न्यौपाने,

मेचीनगरमा बस दुर्घटना, १३ जना घाइते

भापा(प्रस) । भापाको मेचीनगरमा बस दुर्घटना हुँदा १३ जना घाइते भएका छन् । शनिवार विहान ९ बजे मेचीनगर -१० धाइजनस्थित पूर्वपश्चिम राजमार्गमा काँकरभिन्नाबाट जनकपुरतर्फ जाँदै गरेको मे-१-ख २००२ नम्बरको मातृ भाग्यरेखा बस अनियन्त्रित भई ढुकुरे खोलाको कल्भर्टमा ठोक्किएको हो । बसमा सवार २० -२५ जना यात्रुमध्ये १३ जना घाइते भएका छन् ।

घाइते हुनेहरूको नामावली यस प्रकार रहेको छ । १. बस चालक बर्तामोड -१ बस्ने

बर्ष ४६ का नारायणप्रसाद खरेल (बायाँ खुट्टा र छातीमा चोट शिखर अस्पताल धुलाबारीमा उपचार हुँदै अवस्था सामान्य) २. सह-चालक धनुषा क्षिरेश्वरनाथ -५ बस्ने बर्ष ५० का सत्यनारायण यादव(निधारमा चोट स्थानीय मेडिकलमा सामान्य उपचारपश्चात् डिस्चार्ज) ३. धनुषा नगराईम - ५ बस्ने बर्ष ४५ का प्रभाकर भा (अस्पताल तत्काल नखुलेको)

दमकमा एमालेको मोटरसाइकल न्याली

दमक(प्रस) ।जनसंगठनहरूको सहभागितामा नेकपा एमालेले शनिवार भापाको दमकमा मोटरसाइकल न्याली निकालेको छ ।

भापा जिल्ला इन्चार्ज रोमनाथ ओलीसहित करिब १० वटा सानो गाडी, ४५० वटा मोटरसाइकलमा गरि करिब ७०० जनाको उपस्थिति रहेको बताइएको छ ।

एमाले दमक नगर कमिटीले संविधानको संरक्षण, संसद पुनर्स्थापना लगायतका माग राख्दै आफ्ना २३ वटा जनसंगठनहरूको सहभागितामा मोटरसाइकल

दमक ५ स्थित गोर्खा डिपार्टमेन्ट स्टोरबाट शुरु भएको मोटरसाइकल न्याली दमक ८ को सेतुमारी हाइवे रोड हुँदै पखेटे चोक, दमक २को

न्याली आयोजना गरेको थियो । पार्टी अध्यक्ष तथा पूर्वप्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओलीको गृहनगर दमकमा आयोजना गरिएको मोटरसाइकल न्यालीमा नेता कार्यकर्ता पानीमा भिज्दै सहभागी भएका थिए ।

जनसंगठन संयन्त्र दमक नगर कमिटीका संयोजक विवेक भट्टराईको नेतृत्वमा पूर्व भौतिक पूर्वाधार तथा यातायात मन्त्री देवेन्द्र दाहाल, कोशी प्रदेश सभा सदस्य होम थापा, पार्टीका

आम्दा रोडबाट मदन डाँगी सडक,फाल्गुनन्द चोक हुँदै दमकको गणतन्त्र चोकमा आएर कोणसभामा परिणत भएको थियो ।

दमकको गणतन्त्र चोकमा भएको कोणसभालाई सम्बोधन गर्दै एमाले कोशी प्रदेश कमिटी सदस्य सुशिल राईले अहिलेको सुशीला कार्की नेतृत्वको सरकारले उपयुक्त वातावरण सिर्जना गरे एमाले चुनाववाट कदापि नभान्ने बताए ।

फागुन २१ को निर्वाचनका विषयमा के भन्छन् भापाली नेता ?

• **लक्ष्मी उप्रेती**

मेचीनगर । जेनजी आन्दोलनपछि पूर्वप्रधानन्यायाधीश सुशीला कार्कीको नेतृत्वमा गठन भएको अन्तारिम सरकारको डेढ महिनाको समय गुज्रिसकेको छ । भदौ २३ र २४ मा जेनजी पुस्ताले गरेको आन्दोलनपश्चात् छ महिनाभित्र प्रतिनिधिसभाको निर्वाचन गराउने म्यान्डेटसहित पूर्वप्रधानन्यायाधीश सुशीला कार्की प्रधानमन्त्रीमा नियुक्त भएलगत्तै प्रतिनिधिसभा विघटन भएको थियो ।

राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेलले अगामी फागुन २१ गते प्रतिनिधिसभा निर्वाचनको मिति घोषणा गरेका छन् । कार्की नेतृत्वको सरकारलाई छ महिनाभित्र निर्वाचन गर्ने कायदेशि तोकिएको थियो । सरकारले तोकेकै समयमा निर्वाचन सम्पन्न गर्न सक्ने हो कि होइन भन्नेबारे आमचासो बढिरहेका बेला फागुन २१ गतेको प्रतिनिधि सभा निर्वाचनका लागि गर्नुपर्ने कार्यहरूलाई समयबद्ध रूपमा सञ्चालन गर्न आयोगबाट निर्वाचन कार्यतालिका स्वीकृत भएको छ ।

अहिलेको जस्तै परिस्थितिमा यो सरकारले चुनाव गराउन सक्ला त ? यो प्रश्न पनि सरकारसमक्ष तेर्सिएको छ । जेनजी आन्दोलनका क्रममा लुटिएका सुरक्षाकर्मीका थुप्रै हतियार अहिले बाहिरे छन् । प्रहरी भवनहरु जलेर नष्ट भएका कारण अधिकांश प्रहरी बाहिरे बस्न बाध्य छन् । यस्तो अवस्थामा निर्वाचनका बखत सुरक्षाकर्मीले मतदातालाई सुरक्षा दिन सक्लान त ? थुप्रै जिज्ञासाहरु छन् । यसै विषयमा हामीले नेपालका क्रियाशील राजनीतिक दलका भापा नेतृत्वलाई फागुन २१ गते चुनाव हुन्छ कि हुँदैन ? चुनाव भयो भने पार्टीको सहभागिता के हुन्छ ? भनेर जिज्ञासा राखेका थियौं । उनीहरूले प्रस्तुत गरेको धारणा जस्ताको त्यस्तै हामीले राखेका छौ ।

प्रेम गिरी (अध्यक्ष नेकपा एमाले भापा)

अहिलेको परिस्थितिमा लोकतान्त्रिक मूल्यको चुनाव हुन सक्दैन । यो सरकारले दलका नेताहरूलाई हिडडुल गर्न स्थान तोक्ने काम गरेको छ ।जेलबाट निकालिएका कैदीबन्दी बाहिरे छन्, लुटिएका हजारौं हतियार र

लाखौं गोली फिर्ता आएको छैन, गृहमन्त्रीजीले हतियार दलसँग पुगेको सन्देह छेर थप उच्छृंखल वातावरण बनाइरहनुभएको छ, सर्वदलीय/सर्वपक्षीय एकता र विश्वास कायम भएको छैन, अदालतमा असंवैधानिक कदम विरुद्ध संसद पुनर्स्थापनाको बहस चलिरहेको छ, एमालेलेसंबैधानिक/व्यवहारिक/जितजितकोरोडम्यापबाट तोकिएको समयभित्रै चुनाव भनेको छ । रोडम्यापमा जेनजीले उठाएका जायज मागको सम्बोधन र उनीहरूको संलग्नता सहितको सर्वदलीय/सर्वपक्षीय सरकार गठन गरी शान्ति, सुरक्षा र भयरहित वातावरणमा गरिने चुनाव मात्र नेपाली मतदाताले स्वीकार गर्ने परिस्थितिको दिशाबोध गरिएको छ ।यी सबै कुरालाई सरकारले जिम्मेवार र भरपर्दो अभिभावकत्व र नेतृत्व दिने सकेको छैन, चाहेको पनि देखिदैन ।

एमाले जबजको सिद्धान्त, लोकतान्त्रिक मूल्य र जनताको अग्नि परीक्षामा टेस्टेड हुँदै आएको छ । आवधिक निर्वाचन भनेको एमालेको मूल्य हो । बिषय यतिमात्र हो यहि अवस्थामा सरकारले चुनाव गराउन सक्दैन ।

सुधारिएको अवस्था र न्यायालयको फैसला पनि त्यसरी नै आयो भने जनता जहाँ हुन्छन् एमाले सँगै हुन्छ । चुनावमा हामी जनतासँगै हुन्छौं । मिसन ०८४ को कसरत गरिरहेको एमालेले सो अधि नै चुनाव आइलाग्छ भने बिना तयारी अल्मलिएको हुन्छ र ? दुई वर्षपछिको जोहो अहिले नै आइप-यो भने हाम्रो संगठन, जनसंगठन, मोर्चा संगठन र हामीमाधि अपार माया र भरोसा गर्ने मतदाता अबिचलित छन् । ध्वंश, विनास, विदेशीको दलाली र सेलिब्रेटी को को रहेछन् भन्ने यसपटक अफ्न उजागर भएको छ । एमाले बिरुद्धका भ्रम चिरिदै गएका छन् र प्रगति, विकास, राष्ट्रको रक्षा र जनताको पहेदारी गर्ने असल सेवक चाहिँ एमाले

र अध्यक्ष केपी ओलीको नेतृत्व हो भन्ने गाउँबस्ती र शहरमा चर्चा चुलियो । संगठन र समर्थनमा जीवन चलाएको एमालेले अरु के गर्नु छ र यो नै हाम्रो अवसर र तयारी हो ।

केशवराज पाण्डे (उपसभापति- नेपाली काँग्रेस भापा)

नेपाली काँग्रेस पार्टी लोकतन्त्रमा विश्वास गर्छ , आज देश अत्यन्त विषम परिस्थितिबाट गुज्रिदो अवस्थामा छ जुन दुर्भाग्यपूर्ण हो । असहजताबाट सहजता पहिल्याउनु नै राजनेताहरूको मुख्य कला हो , कैयन कहालीलाग्दा घटनाचक्रहरूको संघर्षको मैदानबाट परिपक्वताका साथ सफलताको उत्कर्षमा पुगिसकेको हाम्रो ऐतिहासिक पार्टी अप्ठ्यारो परिस्थितिहरूलाई सहजताका साथ अवतरण गर्ने सिलसिलामा हामीवाट भएका कमी कमजोरीहरूलाई आत्मसात गर्दै यदि सरकारले निर्वाचन प्रकृत्यामा आवश्यक पर्ने शान्ति सुरक्षाको वातावरणलगावत निष्पक्षताको विश्वासको वातावरण वन्छ भने नेपाली काँग्रेस पार्टी निर्वाचनमा सहभागिता जनाउँछ ।

जहाँसम्म निर्वाचन हुने नहुने को अन्योल छ, यदि निर्वाचन गराउने सन्दर्भमा सरकारले वातावरण वन्न सकेन भने जनताले चुनेका नेतृत्वहरु निर्वाचित जनप्रतिनिधिहरु संसद् पुनर्स्थापना गरि देशको संविधान वमोजिम टुट्याक बाहिर गएको परिस्थितिलाई सही ठाउँमा ल्याउने कर्तव्य पनि लोकतान्त्रिक पार्टीको काँधमा नै आउने छ । जसलाई विचलित नभइकन 'सेफलेण्डिङ' गर्नेपछि किनकि हाम्रो पार्टीले जहिले पनि देशलाई अप्ठ्यारो पर्दा वा हरेक ऐतिहासिक परिवर्तनमा अभिभावकत्वको भूमिका निर्वाह गरेको छ । त्यस्तै कैयन परिस्थितिहरूको गहन विश्लेषण गर्दै , राष्ट्रिय , अन्तर्राष्ट्रिय परिस्थिति समेतलाई मध्यनजर गर्दै हरेक आवश्यक परिस्थितिहरूको विकल्पमा

नेपाली काँग्रेस पार्टी आफूभित्रका कमी कमजोरीहरूलाई आत्मसात् गर्दै आफ्नो तयारीमा जुटेको छ ।

केशवप्रसाद ओझा(अध्यक्ष-राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टी भापा) वर्तमान सुशीला कार्कीको नेतृत्वको सरकारले अगामी फागुन २१ गते निर्वाचनको घोषणा गरेको छ । सरकारको क्रियाकलाप हेर्दा निर्वाचन हुने सुनिश्चितता देख्न सकिन्न । यो निर्वाचन तयारीका निमित्त गर्नुपर्ने कामहरूभन्दा अन्यत्र सरकारको ध्यान केन्द्रित भएको पाइन्छ । देशको वर्तमान समस्याको समाधान नयाँ निर्वाचन नै हो भन्ने कुरामा राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टी विश्वस्त छ । यही पद्धति यही प्रणाली यही संविधान अन्तर्गत गरिने निर्वाचनले दीर्घकालीन समस्याको समाधान गर्छ भन्ने कुरामा राप्रपा विश्वास गर्दैन ।

निर्वाचन प्रणालीमा परिवर्तनको जरुरी छ । राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टीको स्पष्ट धारणा छ । प्रत्यक्ष निर्वाचित कार्यकारी प्रधानमन्त्री सबैको आम सहमतिमा अभिभावकीय संस्थाको रूपमा संवैधानिक राजसंस्था, पूर्ण समानुपातिक निर्वाचन प्रणाली, विदेशमा रहेका सम्पूर्ण नेपालीहरूको मताधिकारको सुनिश्चितता, महँगो निर्वाचन प्रणालीको अन्त्यको निमित्त सांसदले मन्त्री हुन नपाउने व्यवस्था, विज्ञहरु समावेश भएको मन्त्रिमण्डल

राप्रपा यो प्रकारको निर्वाचन प्रणाली र शासकीय व्यवस्थाको पक्षमा रहेको छ । फेरि पनि सरकारले निर्वाचन गर्‍यो भने राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टी निर्वाचनबाट भने भाग्ने छैन । केन्द्रदेखि स्थानीय तहको टोलसम्म सागडनिक अवस्था भएको राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टी निर्वाचनको तयारी सँगसँगै पार्टीले चाहेको निर्वाचन प्रणालीको मागसहितको जनजागरण अभियान साथसाथै अगाडि बढाएर लैजाने राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टीको हालैको केन्द्रीय कार्यसम्पादन समितिको निर्णय अनुसार तयारी प्रारम्भ गरिसकेका छौं ।

राष्ट्रिय प्रजातन्त्र पार्टी नेपालको निर्णायकत्व नेपालीहरूकै

❖ बाँकी पृष्ठ ३ मा

अभिप्रेक्षिका

कविता

ओखती

डाक्टर साप,
औषधि दिनुस् न ।
तर पेटको लागि होइन,
मुटुको लागि ।
पेट त भोकले बानी परिसक्यो,
तर मन चाहिँ कहिलेकाहीँ एक्कासि पोल्छ ।

• लुत्ति भण्डारी

पसिना बेचैरै आएको हुँ,
पाइलैपाइलामा धुलो टाँसिएको छ,
तर शरीरमा भन्दा बढी थकान दिमागमा छ, साब ।
आमा बिहानैदेखि बोल्दिनन्,
कसैको घरबाट धुवाँ निस्कँदा
उनको आँखामा पानी आउँछ,
तर उनी रुन्नन्,
कसैले हाम्रो दुःख नदेखोस् भनेर ।
बाबु खेतमा छन्,
घेरै बोल्दैनन्,
तर उनका हातका दागहरूले भन्छन्
“यो देश मान्छेको हो, तर मान्छे बेचिन्छ ।”

छोरो पढ्न जान्छ,
तर उसको टिफिन खोक्रो हुन्छ,
र सपनाले पेट दुख्छ ।
भोकसँग लुकामारी खेल्दै उसले भन्छ
“बा, पढेपछि सबै राम्रो हुन्छ?”
म भन्छु
“थाहा छैन बाबु, तर पढेपछि सोध्ने भाषा बदलिन्छ ।”
उसले थप्छ
“बा, हामी किन मिठाई खाँदैनौं?”
म फेरि भन्छु —
“हाम्रा सपना मिठा छन् छोरा, भोकले पागल छ ।”
साहु हिजो फेरि आए, झम्टिँदै भन्यो —
“पैसा कहिले लिन्छस्?”
म हाँसेँ, किनकि रुन त उहाँलाई ठग्न लाग्छ ।
ऋण त अब शरीरमै लेखिएको छ ।

परदेश गएको साथीको चिठी आयो,
साथीले सोध्यो —
“त्यहाँ के चलिरहेको छ?”
मैले जवाफ दिएँ —
“त्यहाँ झुटी चलिरहेको छ,
यहाँ साहुका बोली चलिरहेका छन्,
देशमा गोली चलिरहेको छ ।”
उसले लेखेको रहेछ — “यहाँ पैसा छ, मन छैन ।”
म पनि पढाउँ —
“यहाँ मन छ, तर पैसा छैन ।”
हामी दुईजनाको कथा एउटै हो,
फरक ठाउँको गरिबी मात्र ।

राति आकाश हेर्छु,
तारा गन्धु मेरो खेल हो,
किनकि तारा गन्धु पैसा लादैन ।
कहिलेकाहीँ सोच्छु
भगवान् पनि त सायद गरिवै हुन्,
त्यसैले त उनी पनि हामीजस्तै मौन छन् ।
डाक्टर साब,
तपाईंको रिपोर्टले मेरो भोक नाप्दैन,
तर म बाँचिरहेको छु
र त्यही नै मेरो सबैभन्दा ठूलो कमाइ हो ।
जीवन गाह्रो छ,
तर म हार मान्दैनँ ।
म भोकसँग मिल्छु,
आमालाई हुँसाउँछु,
छोरालाई सपना देखाउँछु ।
किनकि यो देश म जस्ता मान्छेले नै बाँचेको छ
जो भोकसँग सम्झौता गर्छन्,
तर आशा कहिल्यै बेदैनन् ।

साहुले फेरि पैसा माग्छन्,
तर हामीले दिन सक्ने कुरा मुस्कान मात्रै छ ।
भोक र आशा एउटै खाटमा सुल्छन्,
र हाम्रो कथा हरेक गाउँलेसँग छ ।
साब, मेरो छोराको सपना भोकै सुल्छ ।
उसको भोकले मुटु पोल्न थालेको छ,
र म त्यसको लागि ओखती बनिरहेछु ।
भोक मेरो साथी हो, साथीसँग डर हुन्न ।

• रामचन्द्र अधिकारी

दसैँमा घर जान मन त थियो तर बासँग उनले
भनेकै केटालाई खसम मान्न तयार हुनुपर्ने
थियो। म नितान्त एकलो भएँ। दसैँको मुखमा
भाइलाई फोन गरें। दसैँमा घर जाने माहोल
भाइले मिलाउला भन्ने थियो। मिलाएना ऊ
पनि कठोर सुनियो।
भन्दै थियो, 'शाखा अधिकृत भएकी मान्छे,
त्यो जोगीसँग जान कति मरिहत्ते हो?'
भाइसँग थप बोल्नु थप वैमनस्यता निम्तनु
ठानेर फोन काटिदिएँ।
सोच्दै थिएँ, भाइलाई दसैँ खर्च हालिदिन्छु तर
मन निमोठियो।
मलाई भन्दा पनि लेखकलाई भाइले जोगी
भनेकोमा साह्रै मन फाट्यो। जसलाई म
सर्वस्व ठानेर उसैलाई खोजिरहेको थिएँ।
लेखक थिए नै त्यस्तै त म के गर्न सक्थेँ!
बुर्तिबाडको २५ दिने बसाइँमा लेखकसँग
झ्यामिँएसी मलाई उधुमै मन पन्यो र जवानी
नै उनको पासमा बिसाइदिएकोमा मलाई कुनै
परचाताप नामको रैं जति पनि विस्मात भएन
र आजसम्म छैन पनि। लेखक मनमौजी थिए।
उनी अरूलाई कुनै 'बाल' दिँदैनथ्यो तर यसरी
भूमिगत होलान् भन्ने मलाई लागेको थिएन।
म लोक सेवा आयोगबाट शाखा अधिकृतमा
नाम निकाली तोकिएको सेवा क्षेत्र कर्णालीको
कालिकोट पुगें। ३ महिने लामो ट्रेनिङको
क्रममा सुर्खेतको वीरेन्द्रनगर बसैं। तर यही
बीचमा लेखक हराए। फेसबुकमा उनका
भावुक स्ट्याटस आउन छोडे। फेसबुक र
मेसेन्जरमा लेखकको आइडी भेटिएन। पुराना
मेसेजहरू मेसेन्जरमा हेर्न थालें। मेसेन्जरमा
अब लेखक फेसबुक युजर भए। सोँच्चिकै
लेखक हराए। मोबाइल फोनमा नम्बर डायल
गर्नु ब्यर्थ हुन्थ्यो। फोन सधैं स्विच अफ
थियो। मेरो जीवन तनावमा बित्न थाल्यो।

काठमाडौँ फर्किँएँ। घरबेटी आमोइले मलाई

• भाउपन्थी

आज बिहान ऊ कतै डुल्न गएन । सधैं
बिहान ऊ कतै न कतै गइरहन्थ्यो । आज
बिहानै भूकम्प गएपछि ऊ डरायो । कतै
हिँडिरहेको बेला भूकम्प आएर थिचिने
पो हो कि ? उसको डेरा पनि साँगुरो
गल्लीको अन्तिम अन्तिमतिर छ । कोठाबाट
निस्कँदैमा दुई अग्ला अग्ला बिलिङडहरूको
चेपबाट हिँडनुपर्ने हुन्छ । धेरै लामो
अन्तरालसम्म भूकम्पको भयावहता उसले
बिसिसकेको थियो भन्न सकिन्न किनभने
अन्तमयमा कतै कम्पको भय दबेर बसेको
थियो । ऊ भस्मिन्थ्यो पनि कम्प गयो कि
भनेर तर आज बिहान वास्तवमै भूकम्प
गएपछि उसलाई अत्यन्त डर लाग्यो ।
समय जाडोको छ । पुस महिना हो यो ।
आजै फेरि भूकम्प जान तय भएको रहेछ ।
प्रकृतिको कुनै भरोसा छैन । प्रकृति क्रुद्ध
भएको छ भनिन्थ्यो । बर्खामा भने उसको
गल्लीभित्र पानी जमेको हो । धन्न उसले
माथिल्लो तलामा कोठा लिएको थियो- दुई

शाखा अधिकृतको जागिर नफापेको बताइन्।
जातमा नभिल्ले भए पनि उनको 'गजडी'
छोरालाई सुधार्ने सतर्मा बिहे गरिदिन तयार
भएको बताइन्।
मैले कुनै प्रतिवाद गरिँनँ।
कोठाको 'किरिया' बुझाएँ र हिँडिहालें।
मसँग ७ दिनको समय थियो। पागल लेखकको
घर नै जाने निधो गरें। फूलपातीको अधिल्लो
दिन नै गाडीमा सिट पाउन मुस्किल थियो।
लेखककी पूर्वप्रेमिका अनलाइन थिइन्।
च्याटमा निकैबेर गपफ्यौँ। उनले 'डिभोर्स'
गरिछिन्। मैले लेखक हराएको कुरा गरें।
लामो गफगाफपछि लेखककी पूर्वप्रेमिकाले
आफू कहिल्यै लेखकको अगाडि पर्न नसक्ने
बताइ। जीवनको घुम्टीहरूमा लेखकजस्तो
खसम पाउनु त सौभाग्य थियो।
बैश्य युगमा पनि 'युधिष्ठिर' भेटिएका थिए।
तर म अमेरिका जान पाउने लोभले बर्हाकिएँ।
विचरा ती लेखक मलाई खोज्दै मेरै बिहेको
दिन मेरो घर चरिकोट आइपुगेका थिए।
तिनको मनमा कति हुण्डरी चल्थो होला?
अदृश्य पहिराहरू मनमनै कति बगे होलान्?
उनलाई मेरो बिहेको जग्गेमा देखेसी म
काठको मुडो बराबर भएँ। हाम्रा कति त
अशिल फोटाहरू लेखकको आइफोनको
फोटो ग्यालरीमा सुरक्षित थिए। लेखकले मेरो
बिहे धावा बोलिदिन सक्थे। बिहे भाडी दिन
सक्थे। तक्षण भाँडपैलो मचाइदिन सक्थे।
तर मनभरी सामुद्रिक छालको परवाह नगरी
लेखक सुटुक आफ्नो बाटो लागे।
म र लेखक करिब ७ वर्ष ढुङ्कुरा भालेपोथी
जसरी चुम्माचाटी गर्दै जापानको नागोया
सहरमा मस्तसँग जवानी साटेका थियौँ। यति
भनिसकेर लेखककी पूर्वप्रेमिका 'अफलाइन'
भई खुर्कोट उत्रिएँ।
असोजको दोम्नो भए पनि बि.पी राजमार्गको
अन्तर्गतको ठूलो सहर खुर्कोटमा सिमसिमे
पानीले स्वागत गर्‍यो। यात्रुहरू हिले दसैं हुने
भयो भन्दै पिरलो मान्दै गाडीबाट ओर्लिन्थे।
जाडो पनि भयो। बेनामी होटलमा पर्से। कफी
पिउने मन भए पनि चिया नै अर्डर गरें।
गुगल म्यापमा गएर डाँडाकटेरी सर्च गरें।
पसलकी साहुनीलाई सोधें 'डाँडाकटेरी जाने
अटो पाइन्छ दिदी?' पाइएला तर दसैंका
सवारी साधन हुन्, बैनी।

जबाफ अनिश्चित आयो। साहुनीले चिया
टर्क्याइन्। मलाई शिरदेखि पाउसम्मै हेरेसी
साहुनीले प्याक्क भनिन् 'डाँडाकटेरी कसकी
छोरी नानी?अलिकति मान्छे त चिन्छु नि।'
मैले लेखकको नाम बताएँ।
तर लेखक डाँडाकटेरीका होइन रहेछन्।
पसलकी साहुनीले अरू थप एक जनालाई
लेखकबारे सोधपुछ गरिन्। मेरो मोबाइलमा
भएका लेखकका फोटाहरू देखाइन् तर
अफसोच लेखकलाई चिन्दै चिनेनन्।
मलाई अनौठो लाग्यो कि लेखक बुर्तिबाडमा
भेटिएका थिए। बडिगाड नदीमा हामी बिहानै
पुगेर नुहाएका थियौँ। लेखकको डायरीको
अन्त्यमा आफ्नो नाम पछि ठेगाना लेख्छा
थिए, डाँडाकटेरी, सिन्धुली।
तर लेखक डाँडाकटेरीका त होइन रहेछन्।
म खड्कै भएँ। मनमा अनेकौ तर्गहरू आए।
गए। ऐतिहासिक सिन्धुलीगढी नजिकै भए।
पनि त्यहाँ पुगे जोस र जागर बाँकी थिएन।
लेखककी पूर्वप्रेमिका अनलाइनमै थिइन्।
सोधीहालें, लेखकको 'एक्ज्याक्ट' ठेगाना
तपाईंलाई थाहा होला?
लेखककी पूर्वप्रेमिकाले लेखकले लेखेको
डायरीको एक पाना मलाई 'सेन्ड' गरिन्।
डायरीको अन्तिम हरफमा डाँडाकटेरी होइन,
सिकरकटेरी लेखिएको थियो।
तर खुर्कोटभरि सोध्दा पनि सिकरकटेरीको
कुनै सानो संकेत पाइँनँ।
फेरि लेखककी पूर्वप्रेमिकालाई सिकरकटेरी
पुन नसकेको दुःखेसो पोखें।
ट्याक्कै भन्न नसकेनी लेखककी पूर्वप्रेमिकाले
सिकरकटेरी पुगे केही 'हिन्स'हरू दिइन्। दिन
ढल्दै थियो तर मलाई लेखकको थाकथलो
पुग्नु थियो।यहीँबाट २५ मिनेट जति लाग्छ,
सिकरकटेरी। मलाई यति जबाफ दिएर ती
दाइ धमाधम आफ्ना ग्राहकलाई 'आईटी'
जोख्नमा व्यस्त भए। लेखककी पूर्वप्रेमिकाले
बताएको लोकेसनले काम गरेको थियो।
उनलाई 'थ्याङ्क यू' पठाउन पनि मोबाइलमा
'फोर जी' चलेको थिएन।
'माइते दाइ घर हिँडेका हो?' मलाई
सिकरकटेरी पुग्नु २५ मिनेट लाग्छ' भन्ने
दाइले कसैलाई प्रश्न गरे।
ऊ हामीजस्तो कामकाजी र परिवारवादी
नौबिसे खेत पुगेर मात्रै सिकरकटेरी उक्लन्छु।

'उहाँ बैनीलाई पिपलबोटे बज्यैका लगिदेऊ
न है।'
माइते दाइले हुन्छ भनेनन्, हुन्न पनि भनेनन्
तर आँटी जोख्दै ती दाइले माइते दाइलाई
पछ्याउन भने।
म माइते दाइको पछिपछि हिँडें।
दिनभरिको आँटीको व्यापारले माइते दाइ
थाकेका थिए। कसैले फोन गर्‍यो। माइते
दाइले (अ)रसिलो जबाफ दिए।
माइते दाइसँग बोलम् कि नबोलम् भैरह्यो।
नबोल्दा कुराको पोथो फुकदैन्थ्यो। फोनमा
समेत जर्ज बोल्नेले के सवाल जबाफ गर्ला
भन्ने लागिरह्यो।
'दाइ आँटी कस्तो फल हो?' सोध्नलाई यो
भन्दा उपयुक्त प्रश्न मसँग थिएन पनि। मलाई
आँटी फलबारे बुझ्नु पनि थियो। म भन्थान्छै
आँटी भन्नु सिताफल र सरिफा जस्तै हो। तर
आँटी जोख्ने दाइले होइन कि होइन भनिरहो।
तर माइते दाइ मसँग भने नरम बोले।
'खै नानी हामीकहाँ पाइने आँटी घुमिदिखि
दुम्जासम्म मात्र पाइन्छ भन्छन्। वर्षमा मेरो
३ महिने जीवन त यही आँटीबाटै धामिन्छ।
म जानिँदैन पनि नानी कुन सिलाफल हो?
कुन सरिफा हो? कुन आँटी हो? बिरालो
कालो होस् कि सेतो होस्, मुसा मारे भैतगो।
तर राजमार्गमा आँटी किनेर खानेहरूले
भनेको सुन्या हुँ, आँटीको स्वाद सिताफल र
सरिफाभन्दा फरक छ।'
मैले लेखकको फोटो देखाएँ। केही बोलेनन्।
'घरबार गरेनन्, जोगी बने।' माइते दाइले
त्यति भने।
आकाश पानी पर्ने सकसमा थियो। माइते
दाइले गँगटे खोलाको ढुंगामाथि बसेर
सालको पातको लामो बिँडी सुर्किए अर्को
बिँडीलाई तयार बनाएर खल्तीमा घुसाए।
लेखककी आमोई रहिछिन्। आँगनाको ढिलमा
थिइन्। उमेर बयोवृद्ध थियो। अनुहारका
दुःखहरू सजिलै पढ्न सकिन्थ्यो। माइते
दाइले लेखकको कुरा नफिक्नु भनेका थिए।
बुढी आमोईलाई दसैंको माहोलमा थप मन
फाटिन्छ भन्ने माइते दाइको तर्क थियो।
लेखक पुरापुर हिमाल चढ्न गएको ठोकुवा
माइते दाइले गरे।
ऊ हामीजस्तो कामकाजी र परिवारवादी
मान्छे होइनन्।

उनीसँग प्रचुर प्रज्ञान थियो तर स्कुलमा
पढाएर आफ्नो ज्ञान बाँडेनन्। जवानीमै
विदेश पुगेका थिए। जापानिज तरुनीका सेता
तिघ्रासँग भुलेनन्।सिकरकटेरीमै फर्किएका
थिए। उनलाई यहाँको स्थानीय राजनीतिसँग
घोर 'नफ्रद' थियो। तर सबैसबै त्यागी दिए।
उनको भूमिका सिकरकटेरीमा खाँचो थियो
तर ऊ 'भन्ते' बनिदियो।
लेखक जतिकै लेखकको निवास बडो
उदासलागो थियो। आँगनमा लेउ र झ्याउ
पलाएका थिए।
जसरी बटौलीको बसपार्कमा पहिलो पटक
भेटिएका लेखक असरल्ल थिए।उनको घर
त्यत्तिकै उदास र फुङ्ग थियो।
तर माइते दाइको घर गुलजार थियो।
मासुका अनेकौँ परिकार पाक्दै थिए।
छोयलासँग खयरको तातो रक्सी मैले इन्कार
गरिँनोमाइते दाइले लेखक फर्किनेमा ढुक्क
हुनुस् भने। 'तपाईं र मेरो मायाले होइन
उनकी बयोवृद्ध आमोईको मायाले ऊ पक्का
सिकरकटेरी आइपुग्छ।'
यस्तै गफगाफ भयो। राति सुत्नलाई माइते
दाइले लेखककै घर लागिदिए। ५० मिटरको
दुरी थिएन पनि।
लेखककी आमोईले माइते दाइलाई केही
भनिन्।
'बुहारी क्या!'
माइते दाइले सटिक जबाफ दिए।
खाली कफीका बट्टाहरू।
खाली भोड्काका बोतलहरू।
चुरोटका सयौँ टुटारहरू।
असरल्ल किताबहरू।
अनि पेज नम्बर लेखेर नमिलाई राखिएका 'ए
फोर' साइजका पानाहरू।
अफ्रै ओख्यानको हबिगत बताउन लायक
छँदै थिएन।
लेखकको कमरा सबै सफा गरें।
५१५ एफोर पानाहरूको 'बोथ साइड'
लेखिएका थिए। मिलाएँ। उनको आफ्नै
बियोगान्त प्रेम कथा थियो। लेख्दा लेख्दै
आँसु बगाएका अश्रुजल पानामै थिए। चुर
'टोको धुलो पनि भेटिन्थ्यो।
'यो प्रेम बियोगले मात्रै लेखिएको 'नोबल'
हो। यदि हाम्रो प्रेम प्राप्तिमा बदलिन्थ्यो
❖ बाँकी पृष्ठ ३ मा

भूकम्प (कथा)

पौठादिन्थे । आज भने बिहान गएको
भूकम्पले उसलाई काठमाडौँको बसाइ छोर्द
याउन बाध्य पार्ला जस्तो थियो । भूकम्पले
भत्केको घरले किचिएर मरिने हो कि भन्ने
भयले उसलाई र परिवारलाई सताउन थालेको
छ । अफिस पुगेपछि उसले मधेशतिर लामे
विचार सुनायो । सरुवा पाएसम्म मधेशतिर
जाने । उनको साथी उमेश भने यसमा सहमत
हुन सकेन, भन्यो, “कालगति भनेको जहाँ
पनि एकैनासको हुन्छ । जहाँ पनि सङ्कष्ट
आउँछ । मधेश गएर अजम्बरी भइने होइन
।” उसका कुरा यस्तै ठाडा हुने गर्छन् । के
गर्नु, एउटै फाँटमा काम गर्ने सहकर्मी हो ।
त्यसैले ऊ चुप लाग्यो । उमेशले भनेको हुन
त हो- कहाँ गएर के हुने हो र ? मृत्युवर्ण
गर्नेहरू जता पनि जसरी पनि मृत्युको मुखमा
पुगेकै हुन्छन् ।
कोही त्रिवेणीमा बससहित खसेर बेपत्ता
भएका हुन्छन् । कोही बोलेरो जिपबाट चार
सय मिटर तल खसेर ठहरै भएका हुन्छन् त
कोही करेन्ट सर्ट भएको आगलागीमा परेर,
कोही ग्यास सिलिन्डर विस्फोट भएर त कोही
फालेको बम खोभेर हेर्ने हुँदा पड्केर, कोही
उपचारकै क्रममा वैकुण्ठवासी भएका हुन्छन्
। मृत्युको भरोसा छैन । ‘आयो टप्प टप्यो
लथ्यो’ भन्ने प्रसिद्ध कविताको पङ्क्ति छँदै छ
तर उसको मनले मानिरहेको छैन । कालले
टिपेको क्षणदेखि नै मृत्यु भइसकेको हुन्छ

तर मृत्यु हुनुमा फरक छ । भूकम्पको मृत्यु र
दुर्घटनाको मृत्यु अलग हो तर कसरी ? उसले
फरक गर्न सकेन । दिमागमा मृत्युसम्बन्धी
चिन्तनले खलबली ल्याइदियो । उसले
आफ्नो आसनमा बस्नुअघि सहकर्मीहरूको
कुरा सुन्यो । भूकम्पले गरेको जनधनको
क्षतिको विवरण आउने बाँकी छ भनियो
तर भूकम्प नेपाल-चीन सीमामा गएको भन्ने
समाचार प्रसारमा आइसकेको थियो ।

एउटा अनौठोको अनुभव हुने रहेछ भूकम्प
भन्नु । उसको बिहानै उठ्ने बानी थियो र ‘
मर्निङ वाक’ मा निस्कने पनि गर्थ्यो । दुध एक
प्याकेट किनेर घर फर्कन्थ्यो तर आज त्यसो
रुन पाएन । दुध पत्नीले नै डराई डराई तलको
हासन पसलबाट ल्याई । पिँदी ओर्लन पनि
उसलाई हतार भएको थियो, भूकम्पको डरले
। उसले चेतायो पनि, “सिँदीबाट बल्ड्याड
खाइएला, सचेत भएर ओर्ल !” मधेशकी
थिई पत्नी । भूकम्पको पहिलो अनुभव थियो
। ओख्यानमै बसेर रुन थाली- अब प्रलय
आउन थाल्यो । हामी कोही पनि बाँच्दैनौं
भन्ने त्रासले ।
भूकम्पले घर हल्लायो । हल्लिएपछि भूकम्प
शान्त भएपछि घर स्थिर पनि भयो । उनीहरू
पनि बाहिर निस्क्रे । बाहिर भन्न साँगुरो थियो,
बिल्डिङबिल्डिङ । एकमाथि अर्को खप्टिए
गल्लीमा त्राण खोज्न उभिएकाहरूलाई थिचेर

एकै चिहान बनाउला जस्तो । ७२ सालको
भूकम्पको अनुभव छ उसलाई । त्यसैले पनि
उसलाई अरू दुर्घटनाभन्दा यो प्राकृतिक
प्रकोप भूकम्पको अति डर लाग्छ । यो त राति
मस्त निद्रामा भएको बेला एकासि आइदिन
पनि सक्छ । आउने गर्छ । आज बिहान पनि
यो पूर्वसूचना नदिएर आएको हो । भूकम्प
आएको पहिले उसले नै अनुभव गर्‍यो ।
सुदूरपश्चिमतिर गइरहेको थियो भूकम्प ।
कहिले बफाड, कहिले अछाम त कहिले मुगु
। अफवाह थियो यस पटक सुदूरपश्चिमको
पालो हो ठुलो भूकम्प खेप्ने । भूकम्प जाने
पालो तोकिएको थियो । त्यो सूचनाले उसको
दिमागमा डरको छेनी-हतौडाले कपर बसेको
रहेछ ।

आज बिहानको भूकम्प यसरी आउला
भन्ने त थिएन तर उसले देख्यो एकाएक
झ्यालका पर्दाहरू हल्लन थालेका छन् ।
ऊ सुतेको थिएन । जागिसकेको थियो ।
हातमुख धोइवरी पलडमाथि बसेको थियो ।
पत्नी हिजो बचाएर राखेको दुध मिसाएर
चिया पकाउन लागेकी थिई । ऊ दुध नभए
कालै पनि पिउँथ्यो । पलड हल्लियो । कोक्रो
सुस्त सुस्त हल्लाए जसरी तर भूकम्पको भद्
काको अनुभव फरक फरक हुन सक्छ । उसले
निदाउन कोक्रोमा हालिएको बच्चालाई सुस्त
सुस्त हल्लाए सरह घर हल्लिएको अनुभव

